

tiver dertil været, at derved kunde Folket, navnlig Kirkefolket, tydelig faa at se, hvad der var Lov og Ret her i Landet. Nu er Dommen falder, og Dommen udtaler klart, hvad den nugældende Lov er paa dette Omraade. Jeg takker Folketinget, fordi det alt længe, før dette er sket, har haft Øjet oppe for, hvad der er gældende Lov, og hvad det gælder om at faa sat i Stedet. Jeg takker Folketinget endnu en Gang, fordi det ogsaa her ved denne Lejlighed har vist, at det vil medvirke til at sætte noget i Stedet, der skaffer Frihed baade for Kirken og for Borgerne her i Landet paa dette Omraade.

Dernæst slutter jeg mig til de Ord, der bleve udtalte af den ærede Ordfører, at der er ingen anden Vej at gaa end den, der her er foreslaaet, det er ogsaa min Overbevisning. Jeg har samme Overbevisning som han, at det lykkes ikke at føre noget andet gennem dette Ting, end det, der her er foreslaaet. Saa sikker er jeg derpaa, at det ikke kunde falde mig ind at prøve paa at gennemføre noget andet. Jeg vilde imidlertid heller ikke alligevel prøve paa at gennemføre den saakaldte fakultative Ordning, thi den vil ikke nu være tilfredsstillende, navnlig ikke for Kirken. Det er muligt, at den Tid har været, da denne Ordning kunde have været tilfredsstillende. Det tror jeg. Det var den Tid, da Modsætningerne paa dette Omraade ikke vare rejste saa stærkt imod hinanden, som de nu ere, og det er muligt, at var Ordningen bleven gennemført den Gang, kunde den have tjent til, at Modsætningerne ikke vare blevne rejste saa hurtigt mod hinanden, som sket er. Nu ere de imidlertid rejste mod hinanden, og det er min Overbevisning, at det nytter ikke nu at prøve paa at gennemføre en saadan Ordning, thi den vil ikke forlige Modsætningerne og ikke skabe Frihed. Man maa huske paa, at der her er to Parter, som begge kræve Frihed, baade Folkekirkens Præster og adskillige af Folkekirkens Medlemmer. Men at de begge faa fuld Frihed, lader sig ikke gøre ved den saakaldte fakultative Ordning. Derfor vilde jeg heller ikke, selv om der var Mulighed for at gennemføre noget saadant, gøre Forsøg derpaa. Det vilde i Virkeligheden ikke skaffe den Sandhed og Klarhed til Veje, som er bleven en uomgængelig Nødvendighed for den danske Folkekirke.

Skulde det ikke lykkes at faa Sagen afgjort saaledes, som det her er foreslaaet, ja vel, saa maa det gaa, som det altid gaar, naar man ikke kan enes om noget

nyt, saa maa man blive ved det gamle. Men hvorledes det gamle er, hare vi tydeligt set. At den gamle Lovgivning ikke er heldig for Folkekirken, ere vel alle nu snart ved at indse. Men saa længe vi have denne Lovgivning, maa den opretholdes, det er ogsaa klart. Man maa holde paa den, saa længe vi have den, indtil vi enes om at faa noget nyt.

Nu er der jo nok adskillige Røster, der hæve sig for, at man enten skal blive ved det gamle eller gaa over til den saakaldte fakultative Ordning, og de hæve sig under Paaberaabelse af Folket og Friheden, det er i Folkets og Frihedens Navn, man kræver noget saadant. Jeg ser saaledes paa denne Sag, at det danske Folk endnu elsker Folkekirken, og naar Folket først bliver gjort bekendt med, hvilke Pletter der er paa den folkekirkelige Ordning, vil Folket gerne være med til at bære den Smule Ulejlighed, som der skal til for at bortskaffe disse Pletter. Jeg tror ikke, at man her i Frihedens Navn kan tale om at gaa over til en fakultativ Ordning, thi den skaffer netop ikke Frihed. Jeg tror, at det, man skal paaholde i denne Sag, er Sandheden, Sandheden fuldt ud til alle Sider. Det vil skaffe en lykkelig Løsning for alle Parter, og den Smule Ulejlighed, som kan være forbunden med at gaa over til denne Ordning her, er for intet at regne imod den Gevinst, som opnaas ved, at der skaffes Klarhed.

Disse Par Ord har jeg haft Lyst til at sige, og jeg har haft Lyst til at takke Folketinget for Tilslutningen. Jeg sætter megen Pris derpaa. Jeg skal til Slutning udtale Haabet om allerede i denne Rigsdagssamling at faa Lovforslaget ført igennem, saa at det bliver til Lov.

Sabroe: Med Hensyn til det af det ærede Medlem for Københavns 11te Valgkreds (Sigvald Olsen) og mig stillede Ændringsforslag under Nr. 6 skal jeg ikke fremkomme med Bemærkninger og Grunde ud over dem, som det ærede Medlem for Storeheddinge (Høgsbro) anførte ved Sagens 2den Behandling. Naar min Meningsfælle og jeg have stillet dette Ændringsforslag, er det, fordi vi tro, at Vedtagelsen af dette Ændringsforslag ikke vil kunne lægge Forslaget Hindringer i Vejen i det andet Ting, og jeg forstaar ikke ganske, at det øvrige Udvalg nu har frafaldet Ændringsforslaget. Det er mig umuligt at antage, at det kan være begrundet i den Holdning, som Ministeren har indtaget til Lovforslaget, thi den har dog ikke været en